

Білоусов С. М.,

здобувач кафедри господарського права

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕДУРИ САНАЦІЇ СУБ'ЄКТІВ НЕКОМЕРЦІЙНОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Анотація. Проведено аналіз сутності процедур санації як господарсько-правового явища. Розкрито сутність законодавчого визначення процедури санації та суб'єктного складу її застосування. Зроблено висновки стосовно сутності та змісту процедури санації. Визначені особливості діяльності суб'єктів некомерційного господарювання та особливості фінансово-господарського забезпечення їх діяльності. Досліджено особливості санації суб'єктів некомерційної господарської діяльності.

Ключові слова: санація, зобов'язання, суб'єкт некомерційного господарювання, неприбуткова діяльність, неплатоспроможність.

Постановка проблеми. Некомерційне господарювання в Україні все частіше набуває розвитку, що одночасно порушує проблеми його організаційно-правового забезпечення. В силу того, що сучасне сприйняття та практика діяльності некомерційного сектору економіки зводиться не лише до діяльності у сфері суспільних послуг, але все частіше стає предметом задоволення потреб інших суб'єктів публічного та приватного права, то виникає нагальна потреба впорядкування моделей діяльності суб'єктів некомерційного господарювання. Такі суб'єкти дедалі частіше виступають активними учасниками фінансових, кредитних та інших відносин, набуваючи господарсько-правові та цивільно-правові зобов'язання. В силу цього виникає потреба підвищення рівня гарантій прав та інтересів кредиторів таких суб'єктів. Відносини зобов'язання є абсолютними з точки зору необхідності виконання зобов'язання та не можуть піддаватися альтернативному вирішенню чи мати альтернативну, крім виконання, модель реалізації. Це прямий імператив доктрини зобов'язального права, а тому вбачається цілком очевидною необхідність застосування до суб'єктів некомерційного господарювання якомога більшого набору інструментів забезпечення їх платоспроможності. Одним із таких інструментів слід вважати процедуру санації. Санація як процедура оздоровлення фінансово-господарського стану юридичної особи є досить ефективним способом запобігання банкрутства суб'єктів комерційної діяльності, однак її застосування щодо суб'єктів некомерційного господарювання зараз залишається дискусійним питанням, яке потребує ґрунтовного дослідження.

На сьогодні досліджень з приводу застосування процедури санації до аналізованого типу суб'єктів господарських відносин насправді надзвичайно мало. Більшість із них (зокрема, звертають на себе увагу праці таких вчених: Т.М. Білоконь, Т.Е. Валєєва, А.О. Гелич, О.В. Довгопола, Л.В. Машковська, В.Ю. Поляков, Д.Р. Рябінець, Р.Г. Щокін та ін.) торкаються загальних питань діяльності суб'єктів некомерційного господарювання.

Мета статті. Метою даної статті є аналіз можливості та доцільності застосування санації щодо суб'єктів некомерційної

господарської діяльності та її організаційно-правового забезпечення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Саме по собі запровадження санації передбачає наявність певних проблем у нормальному функціонуванні суб'єкту ринкових відносин. Тобто якщо розглядати життєвий цикл будь-якої організації в незалежності від її статусу (комерційна або некомерційна), то цілком логічно звернути увагу на те, що існують певні спади в її діяльності. Санація як раз і є засобом запобігання погіршенню стабільності в діяльності суб'єкта господарювання. З точки зору господарського права, санація розглядається в якості окремої процедури, тобто сукупності певних елементів, засобів, заходів і механізмів, спрямованих на покращення стану платоспроможності.

Відтак відповідно до ст. 212 Господарського кодексу України (далі – ГК України) санація або відновлення платоспроможності – це процедура, яка застосовується виключно до неплатоспроможного боржника. При чому ст. 211 ГК України передбачає одночасну можливість існування досудової і судової санації [4]. Причому остання провадиться вже після порушення справи про банкрутство, тобто фактичного визнання боржником власної неплатоспроможності.

Більш деталізовано визначення процедури санації міститься в ст. 28 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», відповідно до якої «санація – це система заходів, що здійснюються під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнанню боржника банкрутом та його ліквідації, спрямована на оздоровлення фінансово-господарського становища боржника, а також задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів шляхом реструктуризації підприємства, боргів і активів та/або зміни організаційно-правової та виробничої структури боржника» [10]. Отже, законодавець визначає процедуру санації як оздоровлення фінансово-господарського становища боржника. Тобто санація передбачається тоді, коли існує порушення справи про банкрутство, а отже, коли суб'єкт господарських відносин не може задовольнити вимоги кредиторів. Разом з тим, досудова санація передбачає запровадження подібного комплексу заходів, але до введення процедури банкрутства і порушення відповідної справи в суді. Вочевидь, що досудова і судова санації можуть застосовуватися до однієї й тієї ж самої категорії суб'єктів господарювання. Причому за логікою законодавця мова йде переважно про суб'єктів господарювання, які своєю діяльністю отримують прибуток.

Якщо ж проаналізувати доктринальний зміст категорії «санація», то тут слід звернутися до точки зору низки дослідників (табл. 1).

Наведені вище визначення дають змогу визначити наступні риси санації як заходів господарсько-правового характеру для

підвищення рівня платоспроможності суб'єкта господарських відносин:

– сутність санації полягає в комплексності заходів, спрямованих на підвищення рівня платоспроможності суб'єкта, тобто спроможності відповідати за своїми фінансовими та господарськими зобов'язаннями. До таких заходів частіше за все відносяться не лише заходи, які мають безпосередньо фінансовий чи господарський зміст, а й заходи виробничо-технічного та організаційно-правового характеру;

– санація є способом підвищення ефективності діяльності будь-якого суб'єкта, на якому запроваджується. Але більшість визначень мають сентенцію «відновлення платоспроможності» чи «відновлення прибутковості». Насправді, на нашу думку, такий підхід до визначення змісту санації є невірним. Якщо мова йде про відновлення, то це означає корегування існуючої системи. Санація ж, навпаки, не стільки корегує існуючий стан системи, скільки повністю або частково його змінює, створюючи умови для зміни напрямів та обсягів діяльності суб'єкта, на якому запроваджується санація. Санація – це завжди зміни, реструктуризація з метою усунення тих причин, наслідком яких стали кризові явища;

– санація запроваджується виключно щодо суб'єкта господарювання, який є неплатоспроможним. І знову ж таки, неплатоспроможність визначається згідно з доктриною господарського права та господарського законодавства як неспроможність виконати зобов'язання в момент їх настання.

Враховуючи такі аспекти та критерії, що є наріжними у процедурі санації, як неплатоспроможність, прибутковість, фінансово-господарські заходи, фінансове оздоровлення тощо, то постає цілком логічне питання стосовно того, чи може перебувати в санації суб'єкт господарських відносин, метою якого не є отримання прибутку. Чи може санація в тому сенсі та змісті, в якому вона закріплена та визначена в господарському законодавстві та законодавстві про банкрутство, застосовуватися до суб'єктів некомерційного господарювання?

Досліджуючи сутність господарської діяльності суб'єктів некомерційного господарювання, доцільно звернути увагу на визначення, яке пропонується А.О. Гелич та Д.Р. Рябінець. «Суб'єктами некомерційного господарювання є ті суб'єкти, які систематично здійснюють самостійну господарську діяльність, спрямовану на досягнення економічних, соціальних й інших результатів без мети одержання прибутку. Дані суб'єкти ство-

рюються для виконання благодійних, культурних, наукових, управлінських функцій, функцій з охорони здоров'я громадян, задоволення їх духовних й інших нематеріальних потреб, захисту прав і законних інтересів і т.п.» [3, с. 259]. Тобто говорячи про суб'єктів некомерційного господарювання, ми говоримо, перш за все, про їх забезпечувальну функцію по відношенню до основного напрямку своєї діяльності – мети та філософії створення та існування. Л.В. Машковська, розкриваючи зміст діяльності суб'єктів некомерційного господарювання, вказує на те, що «відсутність проголошення мети отримання прибутку для його подальшого перерозподілу не виключає його отримання та спрямування фінансових потоків на задоволення потреб основної діяльності» [7, с. 575]. В.Ю. Поляков, навпаки зазначає, що «суб'єкти некомерційного господарювання повинні отримувати дохід з метою задоволення потреб власної основної статутної діяльності» [8, с. 220–222]. Однак перерозподіл доходу здійснюється одразу на потреби суб'єкта, які пов'язані виключно з досягненням суспільно-корисних цілей.

У цьому контексті Р.Г. Щокін акцентує увагу на наступному: «некомерційне господарювання – це самостійна систематична господарська діяльність суб'єктів господарювання, спрямована на досягнення економічних, соціальних та інших результатів без мети одержання прибутку. Якщо господарська діяльність громадян або юридичної особи, зареєстрованої як суб'єкт некомерційного господарювання, набуває характеру підприємницької діяльності, до неї застосовуються положення ГК України та законів України, що регулюють підприємництво [15, с. 119]. Дана точка зору фактично визначає, що господарське законодавство може застосовуватися до суб'єктів некомерційного господарювання лише у випадку здійснення ними підприємницької діяльності, обов'язковою умовою чого є отримання прибутку. Таким чином, ми доходимо висновку, що суб'єкт некомерційного господарювання не є суб'єктом підприємницької діяльності. Таке логічне твердження відсилає до необхідності більш ґрунтовного аналізу законодавчого закріплення процедури санації. Враховуючи норми ГК України, а також положення Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», слід акцентувати увагу на наступному:

– санація запроваджується або у процесі справи про банкрутство, або як запобігання банкрутству боржника на досудовому етапі;

Таблиця 1

Доктринальні підходи до визначення сутності категорії «санація»

Автор	Санація – це
Раєвнева Е.В. [11, с. 627]	система заходів по фінансовому оздоровленню підприємства, що реалізуються за допомогою сторонніх юридичних або фізичних осіб та спрямовані на запобігання оголошення підприємства-боржника банкрутом та його ліквідації
Тітов М.В. [13, с. 6]	оздоровлення неспроможного боржника, надання йому з боку власника майна, кредиторів та інших юридичних і фізичних осіб (у тому числі зарубіжних) фінансової допомоги, спрямованої на підтримку діяльності боржника і запобігання його банкрутству
Терещенко О.О. [12, с. 301-302]	система фінансово-економічних, виробничо-технічних, організаційно-правових та соціальних заходів, спрямованих на досягнення чи відновлення платоспроможності, ліквідності, прибутковості і конкурентоспроможності підприємства-боржника в довгостроковому періоді
Довгопола О.В. [5]	сукупність усіх можливих заходів, які здатні привести підприємство до фінансового оздоровлення.
Коваленко М.А. та Лобанова Н.В. [6, с. 149-150]	комплекс заходів зі збереження підприємства як ланки єдиного регіонального соціально-економічного простору та виходу підприємства із скрутного фінансового стану, налагодження стабільної діяльності, досягнення сталого розвитку в майбутньому
Поддєрьогін А.М. [14, с. 305]	як комплекс послідовних, взаємопов'язаних заходів фінансово-економічного, виробничо-технічного, організаційного та соціального характеру, спрямованих на виведення суб'єкта господарювання з кризи і відновлення або досягнення його прибутковості та конкурентоспроможності в довгостроковому періоді
Білоконь Т.М. [1, с. 10-14]	система послідовних, взаємопов'язаних заходів з оздоровлення підприємства-боржника, що здійснюються для відновлення його платоспроможності, досягнення прибутковості та конкурентоспроможності в довгостроковому періоді за участю всіх зацікавлених сторін

– санація відповідно до норм ГК України та Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» застосовується в незалежності від стадії судового чи позасудового вирішення правового конфлікту виключно до боржника;

– визнання банкрутом відповідно до положень Глави 23 ГК України можливе лише щодо суб'єкта підприємництва;

– відповідно до ч. 3. ст. 1. Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» «боржник – юридична особа – суб'єкт підприємницької діяльності або фізична особа за зобов'язаннями, які виникли у фізичної особи у зв'язку зі здійсненням нею підприємницької діяльності, неспроможний виконати протягом трьох місяців свої грошові зобов'язання після настання встановленого строку їх виконання, які підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, та постановою про відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено законом» [10];

– законодавством не передбачено введення процедури банкрутства, а отже, визнання банкрутом та проведення процедури санації в судовому провадженні щодо суб'єктів некомерційного господарювання.

На останню тезу звертає увагу в своїх аналітичних роботах Т.Е. Валеева, яка, аналізуючи судову практику, посилається на постанову Вишого господарського суду України від 13.06.2007 р. у справі № 2-26/10026-2005 (2-26/2865-2006) про банкрутство закладу «Заміського дитячого оздоровчого табору». Відповідно до даної постанови Вищим господарським судом України встановлено, що справа про банкрутство порушується судом лише стосовно боржника, який є суб'єктом підприємницької діяльності (в розумінні суб'єкта підприємництва) [2]. Разом з тим, внаслідок оскарження рішення касаційної інстанції у Верховному Суді України колегія суддів дійшла висновку стосовно того, що основним критерієм запровадження процедури банкрутства має бути наявність ознак підприємницької діяльності. Причому такі ознаки можуть стосуватися не всієї діяльності, а лише конкретного його напрямку. Відтак з точки зору Верховного Суду України, в незалежності від суб'єкту, якщо здійснювана ним діяльність підпадає під ознаки підприємницької, то до нього може бути запроваджено процедуру банкрутства. Така ситуація виникла із закладом «Заміського дитячого оздоровчого табору», метою основної діяльності якого є організація повноцінного відпочинку та оздоровлення, задоволення потреб дітей шкільного віку відповідно до укладених договорів [2].

Таким чином, суд встановив, що основний критерій віднесення до суб'єктів, щодо яких можуть порушуватися справи про банкрутство – це можливість здійснення або фактичне здійснення підприємницької діяльності. Причому підприємницька діяльність не обов'язково повинна бути прибутковою, достатньо виконувати дії, що підпадають під ознаки підприємництва, а отже, мати на меті отримання прибутку. У випадку суб'єктів некомерційного господарювання така мета вбачається досить спірною, оскільки отримання коштів вони можуть декларувати лише як засіб досягнення статутних цілей.

Знову ж таки, звертаючись до аналітичних робіт Т.Е. Валеевої, можна побачити, що вона вказує і на таку особливість правового статусу суб'єктів, щодо яких порушується справа про банкрутство, як спосіб розпорядження майном. «У разі порушення справи про банкрутство суб'єкту некомерційного господарювання до ліквідаційної маси такого боржника можуть бути включені лише майнові активи, що набуті установою під

час підприємницької діяльності, та не можуть бути включені основні майнові активи, що виділені (передані) установі її засновниками» [2]. Наведена теза приводить до однозначного висновку щодо того, що сучасний стан законодавчого забезпечення процедури банкрутства не передбачає можливість застосування процедури санації в рамках судового провадження справи про банкрутство. Загалом, сам Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» не передбачає можливість застосування судових заходів із підвищення платоспроможності суб'єктів некомерційного господарювання.

Таким чином, ми слушно вважаємо, що санація в судовому провадженні по відношенню до суб'єктів некомерційного господарювання є неможливою. Натомість питання щодо застосування процедури санації в досудовому порядку не виникає. Тобто на нашу думку, суб'єкт некомерційного господарювання цілком імовірно набуває певні господарсько-правові зобов'язання, а отже, отримує статус боржника з точки зору доктрини зобов'язального права. Набуваючи певні фінансово-господарські зобов'язання, суб'єкти некомерційного господарювання не змінюють свій статус, але отримують певні нові якості. Зокрема, мова йде про необхідність і неухильність дотримання обов'язку та виконання зобов'язання. З іншого боку, кредиторами таких суб'єктів стають, скоріше за все, суб'єкти підприємництва, що накладає певні загальногосподарські риси на модель їх відносин і передбачає необхідність та можливість кредиторам користуватися всіма засобами щодо захисту власних інтересів.

Санація не є засобом з точки зору кредитора, але є таким станом існування боржника, в якому кредитор щонайменше очікує на погашення боргу або виконання зобов'язання. З цих позицій вбачається, що санація як комплекс заходів із фінансового оздоровлення суб'єкта некомерційної діяльності є цілком прийнятним способом підвищення рівня платоспроможності по відношенню до кредиторів, але викликає питання стосовно законодавчого регулювання досудової санації. Відповідно до норм Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» вона не є можливою щодо суб'єкта некомерційної діяльності. Натомість ГК України такої однозначності у регулюванні статусу та способів діяльності суб'єктів некомерційної діяльності немає.

Виникає важливе питання щодо правового режиму досудової санації та способу регулювання її здійснення по відношенню до суб'єкта некомерційного господарювання. Законодавчо дане питання чітко не визначене, але й також чітко така процедура не заборонена. Це означає можливість застосування аналогії закону по відношенню до санації суб'єктів некомерційного господарювання з обмеженнями та особливостями, що відносяться до статусу конкретного із подібних суб'єктів. До речі, слід звернути увагу й на те, що поняття «суб'єкту некомерційної діяльності» є поняттям родовим, тобто об'єднує в собі одразу декілька різних за характером та правовим статусом суб'єктів. Цілі діяльності таких суб'єктів також можуть відрізнятися, одночасно підпадаючи під ознаки суспільної користі чи суспільного значення. Втім, так чи інакше, але будь-яка господарська діяльність пов'язана з фінансовими інструментами, матеріальними цінностями тощо, тобто пов'язана з активами або пов'язана з наданням послуг, які також мають власну собівартість.

У випадку матеріального виробництва чи торгівлі суб'єкти некомерційного господарювання так само виступають в ранзі суб'єкту ринкових відносин, що створюють товар, який має

власну ціну та власну собівартість. Відтак для покриття тимчасових або довгострокових потреб в оборотних засобах для виробництва чи створення товару, для надання послуг чи здійснення торгівлі, іншого виду господарської діяльності суб'єктам некомерційної діяльності потрібні фінансові та інші ресурси. Враховуючи той факт, що така діяльність цих суб'єктів здійснюється виключно з метою забезпечення цілей основної статусної діяльності, то цілком логічним вбачається, що в них існуватиме потреба в залученні відповідних ресурсів. Відтак виникатимуть відносини зобов'язання, потенційно щодо яких існує ризик виникнення ситуації, коли такі зобов'язання не задовольнятимуться в повному обсязі.

Враховуючи той факт, що незадоволення вимог кредиторів є порушенням балансу відносин зобов'язання, то слід звертатися не лише до законодавства, але й до господарсько-правової доктрини, відповідно до якої зобов'язання припиняються виконанням. Відтак ця класична схема повинна дотримуватися в будь-якому випадку, а отже, якщо суб'єкт некомерційної діяльності потрапляє в ситуацію, яка зашкоджує його платоспроможності, то цілком допустимим є запровадження всього комплексу засобів перешкоджання погіршенню його фінансової ситуації. Одним із них і є досудова санація.

Висновки. Загальний висновок, який слід зробити з проведеного аналізу сучасного стану організаційно-правового забезпечення та позиції доктрини господарського права, полягає в тому, що санація може і повинна застосовуватися до суб'єкту некомерційного господарювання у випадку погіршення його фінансово-господарського становища. Щоправда, оскільки законодавством України не передбачена можливість запровадження процедури банкрутства щодо таких суб'єктів, то механізм санації можливий для застосування лише на стадії досудового врегулювання спору.

Таким чином, суб'єкт некомерційного господарювання може бути підданий санації в тому випадку, якщо він, здійснюючи свою господарську діяльність, метою якої є забезпечення ефективного досягнення основних статутних суспільно-корисних цілей, набуває господарські зобов'язання та не виконує їх належним чином. Санація в даному випадку є скоріше засіб гарантування інтересів кредиторів, ніж спосіб виведення суб'єкту некомерційного господарювання із кризи, оскільки санація передбачає підвищення прибутковості та платоспроможності, що не в повній мірі співвідноситься з основними цілями функціонування таких суб'єктів.

Іншими словами, санація в її класичному розумінні – комплекс заходів фінансово-господарського, організаційно-розпорядчого та виробничо-технічного характеру, метою яких є підвищення рівня платоспроможності суб'єкта та набуття ознак прибутковості його діяльності, вона не несе в собі ніякої іншої мети по відношенню до суб'єкта некомерційного господарювання, ніж відновлення його здатності відповідати за своїми фінансовими зобов'язаннями перед суб'єктами комерційного господарювання. Але така санація можлива відносно процесу ліквідації аналізованого суб'єкту чи порушення іншого судового провадження стану його платоспроможності.

Враховуючи викладене, вважаємо за доцільне продовжити активну наукову дискусію, метою якою повинна стати поява низки змін до сучасного вітчизняного законодавства у сфері банкрутства щодо особливостей банкрутства та відновлення платоспроможності суб'єктів некомерційного господарювання.

Література:

1. Білоконь Т.М. Санація підприємств: організаційно-економічний механізм / Т.М. Білоконь, Л. М. Несен. – Вінниця : ВНТУ, 2010. – 152 с.
2. Валєєва Т.Е. Боржник як суб'єкт процедури банкрутства / Т.Е. Валєєва [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://if.arbitr.gov.ua/sud5010/inf/30/11>
3. Гелич А.О. Правовий статус суб'єктів некомерційної господарської діяльності / А.О. Гелич, Д.Р. Рябінець // Правова реформа в сучасних умовах: досягнення і перспективи : VI Міжнародна науково-практична конференція, Київ, Національний авіаційний університет, 26 лютого 2016 р. : тези доповіді – К., 2016. – Т. II. – С. 258–260.
4. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
5. Довгопола О.В. Сутність та зміст фінансової санації підприємства / О.В. Довгопола [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/4_SND_2012/Economics/10_100240.doc.htm.
6. Коваленко М.А. Оцінка ефективності санації підприємств / М.А. Коваленко, Н.В. Лобанова // Фінанси України. – 2005. – № 3. – С. 147–151.
7. Машковська Л.В. Правовий статус суб'єктів некомерційної господарської діяльності / Л.В. Машковська // Актуальні проблеми держави і права. – 2011. – № 57. – С. 573–578.
8. Поляков В.Ю. Правове регулювання господарської діяльності некомерційних організацій : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.04 / В.Ю. Поляков. – Донецьк, 2012. – 240 с.
9. Постанова Верховного Суду України від 16.10.2007 р. у справі № 2-26/10026-2005 (2-26/2865-2006) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/6948>.
10. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України від 14.05.1992 р. № 2343-ХІІ в редакції 04.06.2017 р., підстава 1983-19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2343-12/stru#Stru>.
11. Раєвнева Е.В. Сущность санации: классификационный аспект / Е.В. Раєвнева, М.Н. Берест // Економіка: проблеми теорії та практики : Збірник наукових праць. – Випуск 185, Т. 3. – Дніпропетровськ : ДНУ, 2003. – С. 623–629.
12. Терещенко О.О. Фінансова санація та банкрутство підприємств : [навч. посібник] / О.О. Терещенко. – К. : КНЕУ, 2000. – 412 с.
13. Тітов М.В. Банкрутство: матеріально-правові та процесуальні аспекти / М.В. Тітов. – Х. : Консул, 1997. – 182 с.
14. Фінанси підприємств : [підручник] / керівник авт. кол. і наук. ред. проф. А.М. Поддєрьогін. – 3-тє вид., перероб. та доп. – К. : КНЕУ, 2001. – 460 с.
15. Щокін Р.Г. Некомерційна господарська діяльність в Україні: сутність, нормативно-правова основа та проблемні аспекти / Р.Г. Щокін // Наше право. – 2015. – № 1. – С. 115–120.

Белоусов С. Н. Проблемы организационно-правового обеспечения процедуры санации субъектов некоммерческой хозяйственной деятельности

Аннотация. Проведен анализ сущности процедур санации как хозяйственно-правового явления. Раскрыта сущность законодательного определения процедуры санации и субъектного состава ее применения. Сделаны выводы о сущности и содержании процедуры санации. Определены особенности деятельности субъектов некоммерческого хозяйствования и особенности финансово-хозяйственного обеспечения их деятельности. Исследованы особенности санации субъектов некоммерческой хозяйственной деятельности.

Ключевые слова: санація, обов'язательства, суб'єкт некомерційного господарювання, неприбутковий характер, неплатежеспособність.

Bilousov S. Organizational and legal supporting problems of the procedure for the sanitation of subjects of non-commercial economic activity

Summary. The essence of sanitation procedures as an economic and legal phenomenon was analyzed. The essence of the legislative definition of the procedure for sanitation and the subject composition of its application was disclosed. There were made conclusions about the nature and content of the san-

itation procedure. Specific features of the activity of subjects of non-commercial activity and features of financial and economic support of their activities were determined. The features of sanitation of subjects of non-commercial economic activity were investigated.

Key words: sanitation, obligations, subject of non-commercial management, non-profit activity, insolvency.